

EL XIQUET QUE VIVIA AL MÓN DE LES FADES

Hi havia una vegada, un xiquet estrany i misteriós...

Vivia en un poble xicotet on tots es coneixien. La seua casa estava en un carreró estret que no tenia eixida en el centre del poble. Sa casa era molt estreta, quasi tocaves les parets si estiraves els braços. La seua habitació estava a la primer pis, i tenia una finestra que donava a la part de darrere, des d'on es veia el camp. El xiquet es passava les hores, mirant per la finestra.

I així es com va començar tot.

El xiquet vivia amb son pare i sa mare. Tenia una germana de 6 anys que li deien Mati. La seua germana acostumava a burlar-se d'ell. Li deia que sempre estava en els núvols, en el seu món i no jugava en els amic ni parlava amb ningú.

En l'escola li deien "el xiquet del carreró" perquè no sabien el seu nom, per que no contestava quan li parlaven.

Voleu saber per que el xiquet del carreró sempre estava en els núvols?

Des de que era un xiquet de bolquers, coneixia a son pare i a sa mare però també vivia en un altre món. Era el mon de les fades.

Tot va començar, quan va anar a vore'l la fada Floripondia. Ella li va explicar que ell era un habitant del mon de les fades. Que era un món fantàstic on tot el món era feliç, no hi havia guerres ni discussions.

Al principi el xiquet del carreró, vivia tant en el món dels humans com en el món de les fades, però poc a poc, va anar abandonant un món i vivint només en l'altre. Quin món creieu que va escollir?

El món de les fades. Per això les altres persones sempre deien que pareixia que estava en altre món. I així era.

A la gent del poble, li feia llàstima el xiquet. Pensaven que estava malalt. Però en realitat estava molt feliç en el món de les fades.

Per a viure en el món de les fades calia estar molt concentrat, per que les fades eren molt xicotetes i parlaven molt fluixet.

Les fades vivien al jardí de sa casa i ell les veia des de la finestra.

Eren tant xicotetes que se li posaven al muscle o a la orella i li parlaven. Així només ell les escoltava. Les fades no s'apropaven a ningú, sols a ell, perquè era un poc especial.

Quan una fada es posava al seu muscle ell entrava al món de les fades i podia veure tot allò que la fada veia.

El xiquet volia convidar a algú més a saber com era el món de les fades, però no podia convidar a ningú perquè era un secret i damunt no tenia amics. Era un secret perquè si ho sabia massa gent els molestarien i podien xafar-los i destruir el regne de les fades. Així i tot li va demanar a la fada Floripondia que si li ho podia dir a la seua germana.

La fada li va dir que si per sols li ho podia contar a ella. Li ho va dir, i la seua germana li ho va dir a la seua millor amiga i la seua millor amiga a tota la gent del poble.

Però la gent del poble es va pensar que es tractava d'un conte i no va fer cas.

Així que cadascú es va quedar al seu món. El xiquet i les fades al món de les fades i els humans al món del humans.

I CONTE CONTAT, CONTE ACABAT I QUI NO S'ALÇE TE EL CUL FORADAT.

Aitana Margaix Bellés